
DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PODAGRA.

DISPUTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

P O D A G R A.

Q U A M,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI.

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimae FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

SAMUEL BELL LABATT,

HIBERNUS.

SOC. REG. EDIN. PHYSIC. SOC. &c.

AD DIEM 24 JUNII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

Ego certe, an ex ulla doctrina, si caelestem exceperis, majora in genus humanum beneficia, quam ex medendi scientia possint redundare, non perspicio.

HOFFMAN.

EDINBURGI,

CUM PRIVILEGIO,

APUD ROBERTUM ALLAN.

MDCCXCVII.

REVERENDO ERUDITOQUE ADMODUM VIRO
CHRISTOPHORO ADAMSON, L. L. D.
DUBLINII,
QUI, IN MUNERE SACRO FUNGENDO
SINE OSTENTATIONE PIUS,
MORUM INTEGRITATE ECCLESIAM ADORNAT,
ET
CUJUS PATERNA PIETAS
INGENTI SUA LIBERALITATE
TANTUM ADÆQUARI POTEST,
S.

SAMUEL BELL LABATT.

EN ! illa facultas, mihi tam sæpe optata, amici beneficia palam agnoscendi, nunc adest. Cui tunc potius quam tibi, qui me semper consilio adjuvisti, curâ fovisti, amicitiaâ honorasti, hæc studiorum primitias dicare debeam ? Singularis tua erga me benevolentia multis tempestatibus experta, et tua plurima in me collata beneficia, dum memor ipse mei, dum spiritus hos regit artus, alta mente reposita manebunt ; sed de his in præsens filebo, namque metuo, ne enarrata modestiam tuam mihi optime notam lædant. Concede ergo, amice charissime, ut, aliquod saltem grati animi testimonium, has paginas tuo nomine inscribat cognatus tuus devinctissimus. Eas solita tua humanitate suscipias et me eadem benevolentia ulterius prosequi pergas. Vale amicissime. Vale diu. DEUS te diu sospitem ad ecclesiam pietate, ad societatem lenioribus virtutibus ornandam et ad felicitatem familiae tuæ promovendam fervet.— Cœptis tuis, votisque nostris benignus aspiret.

Edinburgi, idibus Junii 1797 dabam.

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PODAGRA.

AUCTORE, SAMUELE BELL LABATT.

MINIME vel scribendi amore vel audacia juvenili adductus, sed necessitate coactus, de podagra in paginis sequentibus tractare decrevi. Hic morbus medicorum attentionem, nequaquam immerito, in se magnopere convertit. Nam “ divites

A

“ plures

“ plures interimit quam pauperes, plures sapien-
 “ tes quam fatuos.”

Definitionem à celeberrimo CULLENO morbi de
 quo nunc agimus, omnibus aliis antepo-
 nimus.

Hic Nosologus accuratissimus sic apte definivit.

“ Morbus hæreditarius, oriens sine causa exter-
 “ na evidente, sed præunte plerumque ventriculi
 “ affectione insolita, pyrexia, dolor ad articulum
 “ plerumque pedis pollicis, certe pedum et ma-
 “ nuum juncturis potissimum infestus; per inter-
 “ valla revertens, et sæpe cum ventriculi, vel
 “ aliarum internarum partium, affectionibus alter-
 “ nans.”

Podagram morbum hæreditarium esse inter om-
 nes fere medicos constat, et haud affirmare dubi-
 tem, multos existere mortales in quibus nulla alia,
 præter hæreditariam labem, causa assignari possit,
 quippe qui, licet castè et temperatissimè degentes,
 hoc tamen morbo etiam juvenili ætate, correpti
 sunt. Experientia fatis constat, virilem sexum præ-
 cipue hunc morbum invadere, muliebrem rarissime,
 hujus

hujus tamen exempla non defunt, et plerumque mulieres robusto corporis habitu adoritur.

A Seneca certiores facti sumus, podagrâ foeminas Romanas nequaquam immunes esse, quod, earum luxui et intemperantiæ merito attribuit. Ufu docemur quod hic morbus rarissime inter obscuræ fortis homines reperitur, utpote qui, labore quotidiano victuque tenui â diro ejus impetu conservantur, et probe novimus eorum prolem perraro huic morbo obnoxiam esse.

- “ Behold the lab’rer of the glebe, who toils
 “ In dust, in rain, in cold and fultry skies :
 “ Save but the grain from mildews and the flood:
 “ Nought anxious he what sickly stars ascend ;
 “ He knows no laws by ÆSCULAPIUS giv’n ;
 “ He studies none ; yet him nor midnight fogs
 “ Infest, nor those envenom’d shafts that fly
 “ When rabid SIRIUS fires th’ autumal noon.
 “ His habit pure with plain and temp’rate meals,
 “ Robust with labour, and by custom steel’d
 “ To ev’ry casualty of varied life,
 “ Serene he bears the peevish eastern blast,
 “ And uninfected breathes the mortal south.
 “ Such the reward of rude and sober life,
 “ Of labour such *.”——

A - 2

Podagra

* ARMSTRONG.

Podagra multo sæpius in ædibus divitum, quam in pauperum tuguriis occurrit, et quidem fere in prioribus tantummodo commoratur.

Rarissima sunt hujus morbi indicia apud eunuchos, nisi victui opiparo et otio nimis deditos.—
 “ Cæterum (inquit GALENUS) eunuchos podagra non laborare, HIPPOCRATIS quidem tempore, verum erat; nunc vero non amplius tum propter nimium otium, tum simul victus intemperantiam.” Et paulo post addit, “ Talis enim est eorum desidia, tanta ingluvies et crapula, ut etiam absque veneris usu corripiti possunt podagra *.”

Homines temperamento quodam hæreditario, cholericò sanguineo, robusto corporis habitu, reti mucoso crasso, plenitudine universa, grandique capite, podagræ potissimum sunt obnoxii, sed perraro eos invadit, qui trigessimum quintum ætatis annum nondum implerunt. GREGORIUS tamen testatur se juvenem unum alterumve ante ætatis suæ vicesimum annum, podagrâ affectum novisse. Et

GRE.

* Charter, Tom. ix. p. 264.

GREGORIUS illustrissimus hujus pater, filii tali patre dignissimi, podagram quæ mature valde in vita sese ostenderit circiter annum ætatis quinquagesimum nonnunquam omnino decedere, affirmat.

CAUSÆ.

NUNC ad rem haud parvi momenti, animum paulisper convertamus, videlicet, quales sint causæ hujus morbi remotæ; has in prædisponentes et occasionales dividere in usu est, quoniam autem priores, quatenus signis externis seu generali temperamento, designari possint, antea levissime tetigi, nunc igitur posteriores tractare pergam. Hæ possunt sub duobus capitibus comprehendi. *Primo*, Quæcunque statum corporis plethoricum inducunt. *Secundo*, Omnia quæ debilitatem plethorico in habitu movent. Prioris generis sunt, vita otiosa et sedentaria, diæta plena cum liquore fermentato nimis liberaliter adhibito. Alterius generis

neris sunt, venus immodica; nonnulli auctores negant, venerem causam esse podagræ, sed falso ut experientia fati constat: verum est, quidem, plures causas distinctas ad dandum huic morbo exordium, convenire, et perraro accidit, ut qui venerem colunt non vino quoque indulgeant; inde, poetis podagra Bacchi Venerisque filia nuncupatur.

Λυσιμελὸς Βακχὸς καὶ λυσιμελὸς Ἀφροδίτης

Γενναται θυγατρὸς λυσιμελὸς Ποδαγρα.

Lucubrationê permulti morbi contrahuntur; quippe quæ tempus, à naturâ somno dicatum absumit, cujus necessitas, ex corporis et animi languore, quem vigiliæ inducunt, quæque diu continuatæ nequeunt quin simul corporis vires exhauriant, atque animi dotes infirment, plane apparet. “ Defectus somni multimodis nocet, imprimis generi nervoso, organa sensuum externorum et interiorum, motusque omnigeni ad sua munera minus apta reddit, hinc sensus vel nulli vel imperfecti et depravati. Capitis dolor, vertigo, imbecillitas, memoriæ

memoriæ defectus, delirii species, ipsa demum infania, debilitas artuum, et imperfecta et inordinata vitalium organorum actio, pulsus frequens, calor, febris, concoctio cibi prava, corpus parum nutritum, macies, secretiones demum et excretiones auctæ, vel impeditæ, vel perturbatæ *.”

Dyspepsia quomodocunque nata, vel quantitate vel qualitate cibi diu in podagræ causarum numero habita est. Nil est quod digestionem magis efficaciter promovet quam exercitatio, assueti igitur laboris omissio longam dyspepsiæ symptomatum cohortem sæpe inducit. Dum exercitatione multos morbos depellimus quibus alioquin obnoxii essemus.

Diætæ a plena ad parcam mutatio, præcipue si ætate in proveciore accidat, totius corporis debilitatem immodicam efficit, et sic viam impetui podagræ sternit.

Nimia acidorum et acescentium usurpatio, causis hujus morbi remotis, annumerari meretur, et nonnullis

* GREGOR. Consp. Med. Theoret.

nullis auctoribus affirmare placuit, acidum, quod (ut hi volunt) articulorum synoviam corrumpit, causam podagræ præcipuam esse : sed hæc sententia jam pene abolevit. Veresimilius et quotidianæ experientiæ magis congruum est, acida, quo magis ventriculi debilitatem inducunt, eo magis statum corporis podagricum movere.

Causas inter remotas affectiones deprimentes, quæ corpus totum infirmant, et ejus functiones perturbant ; ebrietas frequens ; nimia ambulatio aut saltatio, evacuationum consuetarum suppressio, vel eadem præter naturam adauctæ ; frigus cruribus sudantibus subito admotum, et denique senectus, multorum morborum prænuncia, maximo quidem jure recenseri possunt.

Sunt qui supradictis et alias causas excitantes, veluti tendinum intensiones, contusiones aliasque læsiones externas annumerant. Utrum necne hæ causæ remotæ per se sine labe hæreditaria præsentate, morbum movere valeant, haud liquido patet ; non est dissimulandum has omnes fere causas iterum atque iterum, viribus conjunctis applicatas fuisse,

fuisse nulla infecuta podagra ; et porro, aliquando invenimus eos qui harum nullis fere opportuni fuerant, hoc morbo laborantes, quorum vero parentes eodem laboraverant.

NARRATIO SYMPTOMATUM.

PAROXYSMUS podagricus aliquando, nullis symptomatis præcedentibus, repente invadit, plerumque autem plures functiones, præfertim naturales, prius turbantur ; symptomata accessus ejus præcipua sunt sequentia, membrorum inferiorum frigus, interruptio solitæ eorum perspirationis ; nunc spasmi, nunc torpor cum punctiois sensu, in iis percipiuntur ; venæ admodum varicosæ fiunt, atque appetitus prostratus, aliis dyspepsiæ signis, qualia sunt, nausea, flatus, &c. comitantibus. Indicia nunc narrata, paroxysmum instantem sæpe indicant ; interdum die ante ejus accessum appetitus voracior fit, et vir

quam præter naturam adauctum esse imminente paroxysmo, memoriæ tradidit.

A SYDENHAMO, qui per multos annos podagricus fuit, certiores facti sumus, hunc morbum, Januario exeunte vel ineunte Februario mense, plerumque invadere; tamen huic tempestatum haud omnino limitari videtur, nam tempus anni nullum est, quo paroxysmus podagricus non adoriatur, ut experientia docemur.

Æger interdum vesperi corripitur; sed multo sæpius mane, horam circiter secundam vel tertiam, subito dolore, eum referente qui ossium dislocationem fere comitatur, aliquando genua, calcem vel malleolos, sed plerumque pedis pollicem occupante, ex somno excitatur. Exempla tamen non desunt, ubi carpus ac manus, nulla pedum affectione vel præcedente vel comitante, primo vexantur. Statim instat frigus majus, cum horrore et rigore totius corporis et quadam febricula; hæc, sequitur pyrexia, quæ sæpe durat dum dolor manet. Dolor magis magisque urget, horrore et rigore vicissim evanescentibus, interdum est sensus quidam quasi
pars

pars dolens canibus morderetur, interdum fit compressionis et strictionis sensus, et sæpe accidit, ægrum, propter summum dolorem, vix aut ne vix quidem stragulorum pondus sustinere posse, immo agitatio lecti vel minima dolorem affert. Ligamenta et pedum membranæ quam maxime distenduntur, et quasi lacerari sentiuntur. Hunc fere in modum dolor permanens, magna inquietudine et perpetua sed incassum tamen mutatione situs tum corporis ipsius tum membri affecti, comitatur, usque ad mediam noctem proximam, quo tempore, dolor gradatim remittit, et post viginti quatuor circiter horas a prima accessione omnino plerumque cessat; dein sudor universus, sed vix copiosus, erumpit, et æger jam fatigatus somni gremio committitur: ex quo denuo evigilans, partem, quæ antea doluit, tumefactam, sentit, quæ post aliquot dies ex toto detumescit; postea, per trium aut quatuor dierum spatium, dolor et quædam pyrexia majori minorive violentia vesperi revertere solent, et ad galli cantum usque persistere, tunc æger sublevatur et sic vespertinis accessionibus per aliquot dies conflictatus,

tus, morbo omnino solvitur, sæpius vero intervallo, vario variis in hominibus et in eodem homine diversis temporibus, redituro. Post paroxysmum, ægrotus valetudine commoda auctisque et animi et corporis viribus ut plurimum fruitur, et appetentia cibi restituitur.

Morbo incipiente, alter tantum pes laborat, sed provectiore in morbo uterque vicissim laborat; tunc autem paroxysmi, (secundum SYDENHAMUM) tum quoad tempus invasionis tum etiam quoad durationem, abnormes evadunt. Pedes non soli dolent, nam cum, per diuturnam ejus moram pertinacior fit morbus, alias partes veluti majores ut cubitum ac genu articulos, adoritur. Paroxysmo instante appetitus prostratus fit, et partes a dolore liberæ gravitatis sensu laborant; sub vesperem frigore universo totum corpus afficitur; alvus sæpe pertinaciter astringitur; urina per quatuordecim primos dies coloratior fit et postea sedimentum rubrum arenosum deponit; et evanescente paroxysmo, pruritus fere intolerabilis, pedis laborantis digitos corripit, e quibus postea crustæ lepram referentes decidunt. SY-

DENHAMI auctoritate, quo vehementior dolor, eo citius stadium peragit paroxysmus, atque insuper quod longior erit intermissio et magis perfecta idem affirmat; sed hoc negat cl. CULLENUS. Corpore multum diuque perpeffo, animus quoque afficitur. Æger adeo asper et iracundus redditur, ut a SYDENHAMO multa experientia edocto, haud rectius podagræ quam iracundiæ paroxysmum dici posse affirmetur.

Quando morbus sæpius se ostenderit, articuli affecti pristinum statum vix recuperant, sed debiles et rigidi permanent, et tandem prorsus immobiles fiunt; dum eos circum concreta cretacea acidis in toto dissolubilia, plerumque formantur; quæ, primo sub forma fluida deponuntur*, et postea durefcunt: nonnullis in casibus, unus aut plures ex digitis incurvescunt. In hoc rerum statu, dolores mitescunt, sed æger nausea et aliis symptomatis podagræ atonicæ, posthac enumerandis, vexatur. Morbus quo magis protrahitur, eo magis interval-
la decrefcunt, adeo ut provectiore in morbi statu,
æger

* CULLEN'S First Lines,

æger raro aut nunquam integra valetudine fruitur, duobus tantum aut tribus mensibus æstivis exceptis, et forsan hic morbi progressus regiminis genere quo utitur æger multum afficitur. Cel. SYDENHAMUS, eos qui diu podagræ fuerunt, affectionibus nephriticis fieri obnoxios, cum paroxysmis podagricis alternantibus, affirmat.

Podagra, formas a descriptione jamjam tradita, longe alienas, frequenter induit, quod me, maximo jure ad ejus divisionem instituendam in varietates diversas, inducit, et id agens, vestigiis summi Nosologi, qui eam in quatuor varietates, Regularem nempe, atonicam, retrogradam, et aberrantem, distinguit, insistam; hasque ejus, ordine modo dicto, verbis definiam.

REGULARIS.

DEFINITIO.—“ Podagra cum inflammatione artuum fatis vehementi per aliquot dies persistente,
“ et

“ et paulatim cum tumore, pruritu et desquamatio-
 “ ne partis recedente.”

Hæc morbi varietas descriptioni jam traditæ apte congruit, de proxima igitur in ordine varietate differere pergam.

ATONICÆ.

DEFINITIO.—“ Podagra cum ventriculi vel a-
 “ lius partis internæ atonia, et vel sine expectata
 “ aut solita artuum inflammatione, vel cum dolo-
 “ ribus artuum lenibus tantum et fugacibus, et
 “ cum dyspepsia, vel aliis atoniæ symptomatis,
 “ subito sæpe alternantibus.”

In hac podagræ varietate affectiones articulorum inflammatoriæ defunt, sed alia indicia pejora instant, veluti anorexia, nausea, vomitio et similia cum dolore ventriculi; quæ ventriculum male se habere demonstrant. Spasmi in diversis corporis partibus, qui sæpe eructatione tolluntur, sentiuntur. Alvus plerumque astricta est, sed nonnunquam

nunquam diarrhœa doloribus comitata colicis urget. Signa hypochondriasis, ut mæstitia, metus, anxietas, &c. perraro defunt. Viscera thoracica hac in varietate aliquando afficiuntur, cum malum occupat cor, hujus organi motus vehemens, abnormis et fyncope occurrunt; sed cum impetum ejus in pulmones facit asthma et dyspnœa sese ostendunt. Postremo si cerebrum affligi accideret, vertigo, cephalalgia, apoplexia aut paralyfis expectanda sunt.

RETROGRADÆ.

DEFINITIO.—“ Podagra cum inflammatione articuli
 “ tuum subito recedente, et ventriculi vel alius
 “ partis internæ atonia mox infecuta.”

In hac varietate, pariter ac in regulari incidit, inflammatio et dolor articulos corripunt, at in illa multo leniores, nec tamdiu quam in hac durant, nec gradatim decedunt, sed brevi manentes, ex iis subito evanescunt, et partem aliquam internam occupant.

cupant. Viscus quod hac metastasi sæpiissime affici solet, sane est ventriculus, ubi dolor, anxietas, vomitio, &c. moventur. Cum hæc translatio alia organa vexat, eadem symptomata, secundum organum affectum, ac sub varietate atonica descripsimus, efficit.

ABERRANTIS.

DEFINITIO.—“ Podagra cum partis internæ inflammatione, vel non prægressa, vel prægressa, et subito recedente, inflammatione artuum.”

In hac podagræ specie, pars quædam interna sunt inflammatur, unde symptomata, ab iis, quæ ex causis admodum diversis gignuntur, vix discrepantia, oriuntur; quin et, huic varietati, quantum ex auctoribus discere possum, pulmones maxime videntur proclives. An diathesis podagrica, talem inflammationem partium internarum, sine ulla articulorum inflammatione præcedente, gignat, an partium

internarum affectus, ut translatio ex articulis, haud satis constat.

Sagax CULLENUS dubitavit utrum affectus intestini recti et colli vesicae, (ille faciens dolorem et tumores haemorrhoidales, dum hic efficit dolorem, stranguriam, et catarrhum vesicae) qui in podagricis apparent, sint exempla podagrae retrocedentis vel aberrantis.

DIAGNOSIS.

PODAGRAM regularem omnibus ab aliis morbis (excepto solo rheumatismo) pro certo dignoscimus: plerisque quidem in exemplis, hi morbi, rheumatismus nempe et podagra, satis apte a se invicem distingui possunt, si sedulo utriusque historiae animum attendamus. Homines qui annum aetatis quadragesimum implerunt multo magis quam juvenes podagrae obnoxii sunt, sed hi, quam illi, rheumatismo opportuniore, et mulieres perraro podagrae

græ sæpius rheumatismo proclives sunt ; insuper, podagra articulōs membrorum minores plerumque afficit, dum rheumatismus majores sæpissime vexat, hujus dolor locum mutare magis affuescit ; quin et, podagra morbus hæreditarius est, et sine causa evidente externa oritur, et eos, qui vitam nimis sedentariam degunt, præcipue afficit ; contra, rheumatismus neque morbus hæreditarius est, nec eos qui vita sedentaria indulgent, præcipue vexat ; sed ex causa (frigore nimirum) evidente externa, originem trahit. Podagra plerumque unum articulum tantum eodem tempore invadit, rheumatismus vero plures simul corripit. Paroxyfmi in podagra quam in rheumatismo sæviores sunt ; varia dyspepsiæ symptomata ut anorexia, nausea, ructus acidi, &c. paroxyfmi podagricum prægrediuntur, in rheumatismo contra, talia indicia defunt. Ex iis nunc expositis, plane apparebit, podagram regularem admodum facilem esse dignotu, sed in irregulari podagra, res longe aliter se habet ; tamen, si nostram attentionem ad ea symptomata in utriusque speciei historia tradita, necnon ad corporis statum, qui homines

huic morbo obnoxios facit, caute dirigamus, diagnosis fati accuratam formare plerumque possimus. Cum symptomata in podagræ atonicæ historia tradita, podagrico in temperamento occurrunt, et præcipue cum, in iis vel evidens proclivitas ad affectionem articulorum antea sese ostenderit, vel indicia dicta, una cum quodam gradu podagræ inflammatoriæ, invadunt, et exinde aliquantulum levantur, res fati evidens fit.

Podagra retrograda in omni fere casu, priusquam partes internas vexat, plus minusve molestiæ articulis affert, et porro, ventriculus præ cæteris visceribus impetui ejus patet, igitur talibus in exemplis diagnosis haud difficilis videtur. Podagra aberrans pro certo dignosci nequit, sed attentio accurata ad symptomata varia multum valet. Unicum tantum hujusce varietatis exemplum expertissimo nostro GREGORIO occurrit; et cl. CULLENUS se ne unum quidem notavisse memorat.

PROGNOSIS.

PROGNOSIS.

NUNC ad ea, quæ aut faustum aut funestum indicant eventum, advertamus.

Ægroti constitutione et ætate, morbi causis et vi probe consideratis, exitum melius prædicemus. Podagræ eventus, prout formam plus minusve regularem induit, variabit. Quando in junioribus apparet, qui vitam regularem degerunt, et cum in iis extremos tantum artus afficit, exitus faustus est expectandus; sed quando a forma regulari aberrat, præsertim in senioribus qui genio indulserunt, malum augurari fas est.

CURATIO.

HAUD amplius nostram admirationem movebit, podagræ curationem tantopere medicorum attentionem

tionem in omni fere seculo in se convertisse, cum, ingentem illustrium virorum numerum, qui ab ea affecti sunt, contemulamur; et ob amplam hunc morbum non solum in aliis, sed etiam in sibiipsis, facultatem observandi quam medici variis temporibus habuerunt, curationem ejus certissimam in ævo nostro effici potuisse, nobis sperare liceret; medici autem, podagram vix aut ne vix quidem sanari posse, adhuc dolent, et quod multo pejus, vereor ne, sicut nonnulli alii morbi, medicinæ opprobrium diu maneat.

Satis quidem constat, multa ad podagræ curationem efficiendam remedia, perpauca quidem bene, plura vero male merentia, in publicum prolata fuisse, sed attentionem meam tantummodo ad ea, quibus hisce in temporibus plus fidei adhibetur, impendere conabor.

Usitatum est, hujus morbi curationem, sub duobus capitibus tractare:

I. Per intervalla pæmoxsimum arcere, vel redditum mitiorem reddere.

II. Pa-

II. Paroxyſmum naſcentem opprimere, vel breviorē facere.—Primum abſolvitur.

I. *Exercitatione*.—Experientia fatiſ demonſtrat miram exercitationiſ efficaciam in hoc et aliis quibusdam morbiſ arcendiſ; exercitatio moderata multum ad præcavendum podagræ paroxyſmum valet, ſed vehementior aut nimis diuturna corpus exhaurit, debilitat, et multis morbiſ opportunum facit; igitur ad ægri vires et ætatem ut et ad morbi ſtatum accommodari debet; oportet etiam (ſic docet SYDENHAMUS) exercitationem moderatam et quotidianam eſſe. Si æger juveniſ ſit et viribuſ integer, ambulatio ſub aëre puro et ſicco cuiuſvis alii exercitationiſ generi longe præſtat. Cum æger anniſ provectior eſt et præcipue cum proclivitas articuloꝝ inſtammationi major eſt, ambulatio multum noceret, vel tonum extremorum debilitando, vel inſtammationem augendo, nunc illum alio exercitationiſ genere, ut equitatione, uti oportet; denique ſi propter provectioꝝ ætatem vel morbi vim, haud poſſit equitationem ferre, tum neceſſe ſit, ut rhedâ vehatur, quippe, corpus leniter

et

et continenter concutiendo, multum, infirmis, exercitationi majus actuosæ imparibus, proficit: in tali rerum statu navigatio haud parum juvat, et etiam si lenis sit exercitatio, tamen, utpote constans diuturniores effectus præbet. SYDENHAMUS solita ejus sagacitate podagricos ad exercitationem hortatur, et senes non aliunde levamen sperare monet. Bene dixit poeta,

“ Health is the vital principle of blifs,

“ And exercise, of health.”

Exempla permulta, ab auctoribus medicis, quæ, laboris et abstinentiæ in præcavendo podagræ re-
ditu mirabilem vim plane demonstrant, tradita sunt. Vir cl. van SWIETEN exemplum hujusmodi memorat. “ A fide dignissimis hominibus accepi, pingui sacerdotio fruentem virum, et veteranum jam podagricum, a piratio captum per biennium integrum in triremibus barbarorum remigasse, hoc effectum, ut postea a captivitate redemptus, nimia et
molesta

molesta obefitate liberatus, nec unquam postea podagra correptus fuerit, licet plures annos supervixerit.”

Abſtinentia.—SYDENHAMUS ex experientia quam in proprio corpore æque ac in aliis habuit, nobis duo haud aſpernanda monita, quæ ad podagricorum victum attinent, tradidit.

“ Primum itaque ea in cibo potuque mediocritas eſt obſervanda, ut neque plus alimenti ingeratur quam ventriculus concoquere valeat, ac proinde morbo fomes ſubminiſtrètur: neque e contra nimia abſtinentia partès ea propòrtione defraudentur, qua earundem robur et vigor debuèrat ſuſtineri, unde etiam magis debilitentur.” Sed nos tamen in hac re, diætâ ægro antea aſſuetâ dirigi oportet: ſi diætæ parcæ primis ab annis dum corpus vigefcit, ſeſe aſſuevit, tam longe abeſt ut periculum ex tali regimine metuatur, ut etiam, utile et efficaciffimum remedium ad podagram depellendam foret. Hiſce in caſibus cibus ex lacte paratus fit admodum idoneus, nam, medium locum carnes

D

inter

inter et fruges tenet. Semina farinacea nutrimentum accommodatum talibus ægrotantibus præbent, sed observatu dignum est, omne far ante usum ejus probe fermentari debere, quoniam exinde concoctum fit facilius, et ventriculis minus validis magis convenit. Quando corporis constitutio vel intemperantia vel labentibus annis fracta est, regimen nimis parcum, infirmato corpore, multum noceret : quandoquidem cœna semper ventriculi vires debilitare periclitatur, haudquaquam permittenda est ; et liquores fermentati parce admodum sumendi sunt, quoniam corpus infirmant : si quidem, ab ingravescente ætate aliave causa urgente, ut prava consuetudine, &c. non postulentur, ex toto evitari debent. Aqua fontana plerumque podagricis optimus est potus.

Amara.—Multa exempla auctoribus, quæ diuturnum medicamentorum hujus classis usum per se satis fore demonstrant, ad podagricum paroxysmum arcendum, traduntur. Sed ægri a podagra hoc modo liberati, aliis vix enumerandis malis evaserunt

ferunt obnoxii, qualia sunt dyspepsia et ejus sequelæ, hydrops, &c. quæ gradatim ingravescentia paucos intra annos exitium afferunt. Pulvis Ducis Portlandiæ, ut vocabatur, qui ex amaris et aromaticis componitur, summis laudibus, in curanda podagra diu specifici instar, habitus est, sed tandem in defuetudinem abiit, nam varia fuere exempla dira, quæ, hunc pulverem, quamvis multos ex affectione articulorum liberavisset, tamen post aliquod tempus, omnes fere asthmate, apoplexia, ascite aliisque podagræ atonicæ signis infestare, testantur.

Periculum, quod diuturnum horum medicamentorum usum sequitur, antiquis ipsis bene notum fuit, sed multo melius hodiernis persuasum est, igitur, talibus remediis omnino abstinendum est:

Gummi Guaiacum.—Hoc, ad podagram levandam, (et interdum ut fertur, profuit) datum fuit. Sed utpote alios morbos movens, ut hydrothoracem, &c. neglectum est, tamen cum ventriculi affectiones vel dolores aberrantes, aliis in partibus

corporis, quæ ad atonicam seu retrocedentem podagram referri possint, infestant, hoc remedium multum auxilii affert *.

Alkali.—Hujus, variæ formæ, ut alkali fixum, mitius et causticum, aqua calcis, sapo et aqua alkalina aërata, exhibitæ sunt. Aqua alkalina aërata nuper aliquod levamen podagricis præbuisse reperita est.

Alvus astricta semper ventriculum debilitando varias affectiones inducit, igitur idoneis medicamentis ut magnesia alba, rheo et similibus, soluta tenenda est. Flores sulphuris in hoc morbo minime conveniunt, nam, quamvis aliquando paroxysmum podagricum solvunt, tamen maximo periculo, eos frequentiores et sæviores reddendi haud carent, ut, ab eximio Professore HOME satis probatur †.

Calor semper laxat atque debilitat, itaque omnia quæ præter naturam corporis calorem augeant,

ut

* CULLEN'S First Lines,

† Audi ejus Prælectiones.

ut cubacula calida, liquores nimis tepidi, et similia, podagricis sedulo fugienda sunt, et porro, animi tranquillitas omni ope colenda est *.

Quandoquidem podagra in calidioribus regionibus raro grassatur, sed maxime eos invadit, qui in frigidioribus vivunt; et in iis casibus ubi æger miserrime cruciatur, et usum membrorum perdit, et per majorem partem anni lecto figitur, tempore æstivo maximum levamen percipit; porro, utpote subita corporis refrigeratio paroxysmum podagricum haud raro inducit, et denique utpote paroxysmi qui magnum paroxysmum faciunt, levi pedum et interdum totius corporis madore plerumque solvuntur; satis patebit, peregrinationem in regiones calidas optime podagricis succedere, ob has præcipue causas, ut omnia nocentia quæ ab hyeme nostra proveniunt evitentur, ut beneficia qualiacunque sint quæ tempus æstivum suggerit continuentur, et ut perspiratio et debita fluidorum ad corporis

super-

* SYDENHAMUS de Podagra.

HOFEM. de dolore Podagrico, Tom. VI. p. 178.

superficiem determinatio promoveantur, vel, si repressæ fuerint ut restituantur.

Iis, quæ per intervalla facienda sunt, consideratis, nunc restat, ut ad ea quæ durante paroxysmo adhibenda sunt, progrediamur.

Omnes irritationes tum corporis tum animi evitandæ sunt, utpote quæ vim febris intendunt, et quoque omnia alia quæ a regimine antiphlogistico aliena sunt : sed a frigore caveri debet ; frigoris quidem applicatio non sine maximo periculo morbum retrocedentem faciendi foret. Si inflammatio magis urgeat, si æger junior sit, si plenior sit corporis habitus, et si victui lauto assuetus fuerit, ad sanguinis e brachio detractionem, sub initio, non sine fructu, confugi potest, sed caute repetenda est.

Hirudines partibus affectis admotæ, frequenter ad reddendum paroxysmum breviorum et minus vehementem, multum valent *, et dum sanguinem eliciunt, cavendum est, ne pars aëri frigido exponeretur : mittentibus cutem hirudinibus, pars panno laneo tegenda est, hac ratione, membrum in-

flam-

* GARDINER on the Gout.

flammatum fatis calidum fervabitur. Quamvis regimen antiphlogisticum, usum vini vel cibi animalis vetat, tamen, si ventriculus debilis sit, et si usui liquorum spirituosorum æger affuetus fuerit, moderate exhibenda sunt. Vinum generosum sicut *Maderiense* hic optime convenit.

Cathartica.—Plerumque solenne fuit *, ubi dolor et inflammatio adfuerunt primas vias exonerare, et quidem, hoc in morbo, si actio vasorum nimia sit, si intestina ab accumulatione stercoreis, irritari videantur, hæc remedia sunt utilia, sed quoniam cathartica sæpe ventriculum debilitare, atque totum corpus perturbare periclitantur, sit necessarium eorum loco, enemata emollientia leniora substituere, et plerumque hoc fat erit. Peracutus SYDENHAMUS, purgationem alvinam statim post paroxysmum factam, summo periculo reditus paroxysmi comitari, opinatur †:

Sudorifica.—Ex his in prima hujus dissertationis parte dictis fatis constat, restituta, partibus laborantibus

* HOFFMANNUS.

† SYDENHAMUS de Podagra.

borantibus perspiratione suppressa, ad inflammationem minuendam, dolorem mitigandum, et ad paroxysmum breviorum reddendum, multum conferre; sed attentione dignum est, sudorem, calidis stimulantibusve remediis, vel calore externe applicato, non eliciendum esse; multo tutius liquorum miltiorum haustibus ut aquæ hordeatæ, infusi seminum lini, feri vaccini, &c. efficitur, et semper cavendum est ut excretio, generalis sit, et etiam ne nimis repente interrumpatur.

Opium.—Antiqui medici sæpe remedia narcotica ad dolorem compescendum, adhibuerunt, sed semper periculum ab eorum usu timuisse videntur, satis quidem constat, opium levamen a dolore sæpe præbere, sed caute exhibendum est, ne efficiat ut frequentiores et magis violentes redierint paroxysmi; si æger ætate provectior sit, si signa febrilia fuerint sublata, si ad caput non nimia sit determinatio, et denique si morbus iterum atque iterum sese ostenderit, hoc remedium, dolores sepiendo, somnum tranquillum præbendo, sudorem lenem eliciendo,

et

et paroxyfmi durationem minuendo magnopere valebit.

Emetica.—Quoniam ventriculus, hoc in morbo, plus minusve plerumque laborat, non ab re erit, naufeâ urgentê, emetica dare, utpote quæ ventriculum a fordibus liberant et exhalationem per cutem promovent; ad posterius præstandum indusia lanea multum conferunt. Emetica, quamvis sæpe utilia, tamen periculo (res iterum atque iterum inculcanda) vires ventriculi debilitandi haud carent. Articulorum tumor et rigiditas, quæ post paroxyfimum manere solent, friftione (præfertim ftrigili) et exercitatione, apte discutiantur.

Multa externe applicari folita funt, qualia funt, opium, camphora, olea aromatica, combuftio ope moxæ, urticarum punctio, epifpastica, balneum tepidum et fimilia, et hæc fane quietem parvam, quæ ægrum multum juvat, præbent, inflammationem tamen aberrantem facere femper periclitantur, in ufum igitur minime revocanda funt;

E:

procul

proculdubio multo melius efflet, ægrum patientiæ et panno laneo committere.

“ His, qui nihil sapiunt mihi contrarium,

“ Animum gero mitem, et fio placabilis.”

Curatione podagræ regularis peracta, nunc tantummodo restat, ut de curatione irregularis quam brevissime ageremus.

In podagra atonica, si ventriculus vexatur, ad stimulantia et tonica decurrendum est, qualia sunt exercitatio, (quæ in hac specie æque ac regulari multum prodest) et vinum generosum ; sed cavendum est ne acorem in ventriculo gignat, quo in casu, liquores spirituosi diluti exhibendi sunt. Balneum frigidum est anceps remedium, igitur caute adhibendum. Ægrum victu pleno uti oportet. Cortex Peruvianus, utpote qui ventriculi tonum firmat, sumi potest, sed ex antedictis minime congruum videtur in ejus usu diu persistere. Hac in podagræ specie calor externus multum juvat. Rubigo ferri sæpe utilis reperitur ; et denique, emeti-

ea lenia, quippe quæ ventriculum abluunt et alvum quoque laxam servant, admodum utilia sunt.

Quando podagra retrocedens ventriculum vel intestina vexat, stimulantia validissima, ut vinum et aromata simul copiose sumpta, ad morbum depellendum admodum sunt idonea; his incassum exhibitis, spiritus ardentis tentandi sunt. Si pulmones laborent, opium, æther aliaque antispasmodica utilia evadunt, et vesicatoria pectori et extremis applicari debent. Si caput interne vexetur nunquam non maximum periculum habet, a summa partis affectæ necessitate, in hoc casu fidendum est solum vesicatoriis et emplastris stimulantibus capiti et extremitatibus applicatis.

In podagra aberrante, ad remedia ad inflammationem earundem partium idiopathicam tollendam accommodata decurrendum est.

Disputatione hac medica jam ad finem perducta, me artis salutiferæ cumulo parum contulisse lubenter agnosco. Abunde sufficit in præsens, dum in discendo totus occupor, si hi mei labores, licet maculis permultis referti, Professoribus hujusce almæ academix

cademiæ nunquam fatis æstimandis arrideant, ut his qui optime et operis difficultatem et meam diligentiam æstimare noverint haud male officio functus esse videar.

Restat nunc tantum, ut ab hac Academia discessurus meis Præceptoribus eruditissimis gratias quam maximas ex animo agam, quorum prælectionibus omnem meam fere medendi scientiam acceptam refero. Data autem occasione, me illa præterire omnino nefas esset, quæ benigna et amica in me fecit eruditus admodum vir JACOBUS GREGORY, M. D. medicinæ in hac alma academia Practicæ Professor, et rei medicæ peritus ut vix alius quidem, quum eximia ejus erga me beneficia, iterum atque iterum expertus sum, dum aliquando atroci morbo laborarem : prosperi ejus labores artis salutiferæ cultum semper spectant. Præceptis suis multum, multum consiliis deberi mens grata libenter profiteri jubet. Rem medicam ingenio promovere diu perstet ut hucusque merita cum laude perstitit.

FINIS.

